

Ὅταν δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὠδηγήθη πλησίον του, ὑπὲρ αὐτῆς αἰφνιδιόντι αἰσθημα, ἔθλιψε πολλάκις τὴν χεῖρά του· τότε οἱ δύο ἱερεῖς ἀπετάθησαν πρὸς τοὺς καπαδικούς, ζητοῦντες ἐξομολόγησιν των τινὰ, καὶ ἐνῶ ὁ σύζυγος ἐφαίνετο μετανῶν διὰ τὸ κακούργημα του, ἡ Μαρία ἐπέμενε αὐτῆς, κηρύττουσα τὴν ἀθωότητά της, οὐδ' ἐφάνη παντάπασι μετανουοῦσα.

Μετὰ ταῦτα δίδεται ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως ὁ δῆμιος καὶ οἱ λοιποὶ ἀποσείρονται, ἡ σάνις ἐφ' ἧς ἵσταντο οἱ κατὰδικον πίπτει καὶ ἀμφότεροι μεταβαίνουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Τὰ σώματα τῶν δύο καταδικῶν ἔμειναν ἐκτεθειμένα ὡς μίαν ὥραν, καὶ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὸ πλείστον μέρος τοῦ ὄχλου ἔστατο θεωροῦν ἐν χαρίστω τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο θέαμα. Μόλις δὲ διελύθη περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ εἰδήσις τῆς θανατώσεως εἶχεν ἤδη διαβίβασθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν, διότι πολλὰί περιστρεφαὶ ἀποδημητικαὶ μετέφερον αὐτὴν εἰς τὰς πλέον - ἀποκέντρους τοῦ Λονδίνου συνοικίας καὶ μετὰ ἕν τεταρτον ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος, ὅστις συνέτεινε εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ἐνόχων, μετεβίβασεν αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν.

Τὰ χρονικά τῶν ἀνθρωπίνων κακούργημάτων, λέγουσιν αἱ Ἀγγλικάι ἐφημερίδες, δὲν ἀναφέρουσι τοιοῦτον ἄλλο παράδειγμα γυναικὸς καταδικασθείσης ν' ἀποθάνῃ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ δημίου, ἥτις νὰ ἐδεῖξε τοσαύτην σκληρότητα καρδίας καὶ ἐπιμονὴν ὡς ἡ Μαρία Μάννινγκ.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ.)

Ὁ ἐφημέριος μικρὰς τινος πόλεως τῆς Δομβαρδίας εἶχε τρεῖς ἀνεψιάς τὰς ὁποίας περιέβαλε, διότι ἦσαν ὀρφαναὶ καὶ πενέσταται. Καὶ αἱ τρεῖς εὐεδίει· καὶ ὁ καλῶς ἀνατετραμμέναι, διὰ τῆς οἰκονομίας των, ἐφερον εἰς τὸ πρεσβυτέριον, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν, μεζύονα εὐπορίαν. Ὁ δὲ καλὸς γέρον, ἀντὶ τούτων, ἐνέπνευσε διὰ τῶν νοουθεσιῶν του εἰς τὰς νέας τοσαύτην ὀρόνησιν, ὥστε παρητήθησαν τῆς ιδέας, τὴν ὁποίαν μέχρις ἐκείνου θεσπάζει ὑπέθαλλον, τοῦ νὰ ὑπανδρευθῶσι. Ταῖς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι πτωχαὶ οὐσαι, ἤθελον εὖρεϊ σύζυγος ἢ κατωτέρους αὐτῶν κατὰ τὴν ἀνατροφὴν, ἢ τοσοῦτον πτωχοὺς καὶ αὐτοὺς ὥστε ἡ νέα των οἰκογένεια ἤθελον εὐρεθῇ εἰς τὴν ἐσχάτην ταλαιπωρίαν. « Ἡ πενία δὲν εἶναι ἐντροπὴ, ἔλεγεν αὐταῖς συνεχῶς ἐπὶ παρουσίᾳ μου, αἰσχύνῃ εἰς ἐκείνον ὅστις δὲν αἰσθάνεται διπλοῦν σέβας πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς! ἀλλ' ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ στέρησις εἶναι δεινὴ δοκιμασία! δὲν εἶναι τολμηρὸν τὸ νὰ ῥιψοκιδυνεύῃ τις τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὑποταγὴν τῆς ψυχῆς του εἰς ὁδοιπορίαν τοσοῦτον τρομεράν; »

Καὶ λέγων καὶ ἐπαναλαμβάνων τὰς νοουθεσίας του ταύτας, κατῴρωσε νὰ ὑψώσῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν εἰς

κατάστασιν ἀξιοθαυμάστου γαλήνης καὶ ἀξιοπρεπείας. Ἐὰν ἔδλεπε νέφος τι ἐπισκιάζον τὸ πρόσωπον μιᾶς αὐτῶν,

— Αἱ! τί ἔχεις πάλιν, ἔλεγεν, ἀνεψία· μακρύνουσιν ἀπὸ τὸ παράθυρον, διότι, ἂν οἱ νέοι, οἵτινες διαβαίνουν εἰς τὴν ὁδὸν σὲ ἰδῶσιν οὕτω, θὰ νομίσουν ὅτι ἐπιθυμεῖς ὑπανδρεῖαν. » καὶ πάραυτα τὸ μειδιάμα τῆς ἀθωότητος καὶ δικαίας τινος ὑπερηφανίας ἐπανήρχετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου καὶ μελαγχολικοῦ προσώπου τῆς παρθένου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀγία αὕτη οἰκογένεια ἔζη ἀποσυσπυμένη τοῦ κόσμου, διότι αἱ νεάνιδες ἐγνώριζον κάλλιστα ὅτι ὤφειλον, καθιερωμένα ὡς ἦσαν εἰς τὸν ἀγαθὸν εἶον, ν' ἀποφεύγῃ καὶ αὐτὰ τὰ βλήματα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἂν ὑπῆρξαν κλίσεις τινες ἀποκρύφως ἀναφύεσαι, κρυφίως ἐπίσης κατεστῆλλοντο καὶ ἐνικῶντο. Ἐὰν ὑπῆρξε πόθος τις, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξεμυστηρεῖσθαι αὐτὸν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, ἂν καὶ ἀγαπῶντο τρυφερῶς. Ἡ εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν σέβας ἦσαν τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἐν αὐταῖς ὥστε ὑπῆρχε μεταξύ των εἶδος τι ἀμίλλης σιωπῆς εἰς τὸ νὰ καταπνίγῃ πᾶν σπέρμα ἀδυναμίας, χωρὶς νὰ τὸ διαλαλῶσιν. Ἡ φιλαυτία, ἀλλὰ φιλαυτία θελκτικὴ καὶ ἀξιοσέβαστος, ἐπροσάτευσεν τὴν ἀρετὴν των.

Καὶ πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ ἀρετὴ εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς δὲν εἶναι κατάστασις τις βίαια, ἀλλὰ φυσικὴ καὶ ἀναπτυσσομένη ἐν αὐταῖς ἀνέτως, διότι πώποτε δὲν εἶδα ἱλαρότερα πρόσωπα, καθαρώτερα καὶ γλυκύτερα βλήματα. Θαλεραί ὡς τρία ῥόδα τῶν Ἀλπεων ἐπηγενοέροντο ἀκαταπαύστως, μόνην ἔχουσαι ἐνασχόλησιν τὰ οἰκιακά των καὶ τὴν ἐλεημοσύνην. Ὅσαί- τις ἀπνητῶντο εἰς τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας ἢ εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ κήπου, ἀπέτεινον πάντοτε ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην ἱλαρὰν τινὰ καὶ ἀθῶαν καθαπτικὴν λέξιν, ἔθλιβον μετ' ἀγάπης ἡ μία τὴν χεῖρα τῆς ἄλλης. Κατῴκουν εἰς τὴν γειτονίαν των, ἤκουα τὰς φωνὰς των κελαδούσας καθ' ὅλας τὰς γωνίας τοῦ πρεσβυτερίου. Τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας συνήρχοντο εἰς μίαν αἴθουσαν, ὅπου ἔκαμναν εὐσεβῆ τινὰ ἀνάγνωσιν, μεγαλοφώνως καὶ ἀλληλοδιαδόχως καὶ μετὰ ταῦτα ἤρχιζον καὶ αἱ τρεῖς νὰ ψάλλωσιν ἅσμά τι ἐκκλησιαστικόν. Διὰ τῶν ἡμαιογιγμένων παραθύρων των ἔδλεπα καὶ ἤκουα τὰς τρεῖς ταύτας ἰόρας, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, τῶν λευκῶν ῥόδων καὶ τῆς ἐρυθροβαφοῦς κυσσαμπέλου, ἅτινα ἐμπλέκοντο εἰς τὰ παράθυρά των. Μὲ τὴν ὠραίαν ξανθὴν κόμην των καὶ τὰς δέσμας τῶν ἀνθέων μετὰ τὰ ὁποία στολίζουσι συνήθως τὴν κεφαλὴν αἱ νέαι Δομβαρδαί, ἐξελάμβανέ τις αὐτὰς ὡς τριάδα χριστιανῶν χαριῶν.

Ἡ μικροτέρα ἦτον ἡ πλέον εὐμορφος. Εἶχε πλείονα φυσικὴν χάριτα εἰς τοὺς τρόπους, πλείονα λεπτότητα νοῦς καὶ ἤθελον εἰπεῖ καὶ χαρακτῆρα γενναιοφρονέστερον, ἔαν δὲν ἐφοβώμην νὰ καταστρέψω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν θαυμασίαν ἐνότητά των τριῶν τούτων νεανίδων, μὴ παραδεχομένη, ὅτι ἡ ἥρωϊκὴ πράξις ἦν θείω- λω σὰς διηγηθῇ ὅτι ἦτον δυνατὴ καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐπίσης.

Ἡ μικροτέρα αὕτη ὀνομάζετο Ἀρπαλίκη. Ἠγάπα τὴν βοτανικὴν καὶ ἐκαλλιέργει ἑκτασὶν τινὰ γῆς ἐξω- τικῶν ἀνθέων παρὰ τινὰ τῶν τοίχων τοῦ κήπου τὸν

ὁποῖον ἔβλεπεν ὁ ἥλιος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἀπέναντι τοῦ τοίχου τούτου ὑφούντο, πολλὰ πλησίον, τὰ παράθυρα μιᾶς εὐμόρφου οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐνοικίασε δι' ὅλον τὸ θέρος οἰκογένειά τις ἀγγλική.

Ἡ Λέδη Κ. . . εἶχε μεθ' ἑαυτῆς δύο υἱούς. Ὁ μὲν ἦτο φθισικός, καὶ ἔφερον αὐτὸν ν' ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρόν ἀέρα τῶν ἀλπίων πεδιάδων. Ὁ δὲ ἕτερος, νέος εἰκοσιπενταετής, ἦτο ζωηρότατος, εὐμόρφος καὶ πνευματώδης. Ὁ νέος οὗτος ἔβλεπε καθεκάστην διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ εὐμόρφου Ἀρπαλικῆν ποτίζουσαν τὰ ἄνθη τῆς, καὶ φοβούμενος μὴ τὴν φυγαδεύσῃ ἐθεώρει αὐτὴν πάντοτε ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ δωματίου τοῦ. Τὰ ἄλῳα θέλητρα τῆς νέας ταύτης ἔτρωσαν τὸν νεκνίαν, καὶ τοσοῦτον ἐθέλχθη δι' ὅσα ἔμαθε περὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς, ὥστε ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον, μετὰ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς λέδης Κ. . . ἥτις φοβουμένη μὴ λυπήσῃ τὸν δευτερότοκον υἱὸν τῆς, ἐναντιουμένη, ἐθυσίασε τὰς ἀριστοκρατικὰς τῆς προλήψεις, δοῦσα τὴν συγκαταθέσιν τῆς.

Ἀλλ' ἡ ἀγγλικὴ αὕτη οἰκογένεια ἔμεινε πολλὰ ἐκστατική, ὅταν ὁ ἐφημέριος, ἀφοῦ ἐσυμβουλευθῇ τὴν ἀνέψιάν του, ἀπεποιήθῃ εὐγενῶς ὑπὲρ αὐτῆς τὴν προσφοράν ἐνδόξου ὀνόματος, μεγάλης καταστάσεως, καὶ, τὸ μείζονος προσοχῆς ἀξιώτερον, ἔρωτα ἐντιμον καὶ φλογερὸν. Ὁ νέος λόρδος ὑπέθεσεν, ὅτι οἱ τοῦ πρεσβυτερίου ἐπιμαρτύρησαν εἰς τὴν ἀλαζωνίαν των ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς προτάσεως, καὶ ἔδειξε τοσαύτην λύπην, ὥστε ἡ Λέδη Κ. . . ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μόνη τῆς νὰ εὑρῇ τὴν Ἀρπαλικὴν καὶ νὰ τὴν παρακαλῇ ἐπιμόνος νὰ γίνῃ νόμφη τῆς. Ἡ καλλονή, ἡ κρίσις καὶ ἡ χάρις τῆς νέας ταύτης κόρης ἐξέπληξαν τοσοῦτον τὴν ἀγγλίδαν, ὥστε συνεμερίσθη σχεδὸν τὴν θλίψιν τοῦ υἱοῦ τῆς, βλέπουσα, ὅτι ἡ κόρη ἔμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Ὁ νέος ἐκ τῆς λύπης τοῦ ἠσθένησε καὶ συγχρόνως ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός του ἀπέθανεν ἐκ τῆς νόσου τοῦ. Μαθὼν ταῦτα ὁ ἐφημέριος, μετέβη εἰς τῆς λέδης Κ. ἐπροσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ διὰ πολλῆς ἀσρορροσύνης καὶ διὰ πάσης φροντίδος ἐπάσχισε νὰ μετριάσῃ τὸ λυπηρὸν τῆς θέσεώς των. Ἐν τούτοις ὁ νέος λόρδος, ὅστις ἐζήτησε, κατὰ τὴν νόσον τοῦ, νὰ θέσῃ τὴν κλίνην του πλησίον τοῦ παραθύρου διὰ νὰ βλέπῃ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν Ἀρπαλικὴν του, ἅλα ἀναρρώσας, εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸν κήπον τοῦ πρεσβυτερίου, ἔκρυψεν ἐρωτικὰ γραμμάτια εἰς τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἤρχετο καὶ ἔκοπτεν ἡ Ἀρπαλικὴ ἔκρυψεν κατόπιν καὶ ἄλλα, τὴν ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐν ἐνὶ τὴν περιποιεῖτο δι' ἀγάπης ἐπιμόνου, μυστηριώδους καὶ ῥωμαντικῆς, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν εἶχε παντάπασι δικαίωμα νὰ δυσχερευθῇ, διότι ὁ νέος ἔδειξεν ἐκ προοιμίου τὴν τιμιότητα τῶν σκοπῶν τοῦ.

Μὴν ὀλόκληρος παρήλθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅτε αἰφνης, μιᾷ πρωΐᾳ, ἡ Ἀρπαλικὴ ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῆς οἰκίας. Αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἐταράχθησαν μεγάλας, συνέσπων τὰς χεῖράς των καὶ ἦσαν ἐτοιμαὶ νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς ὅπως μάθωσι τι περὶ τῆς δραπέτιδος, ὅτε ὁ ἐφημέριος, ἐξερχόμενος τοῦ κελίου τοῦ μετ' ὅπως τεταραγμένον μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ περίλυπον, ταῖς εἶπε νὰ μείνωσιν ἡσυχὴ καὶ ἀτάραχοι καὶ νὰ μὴ

πράξωσι κανὲν κίνημα, διότι, εἶπεν, αὐτὸς ἔστειλε τὴν Ἀρπαλικὴν εἰς Βέργαμον δι' ὑπόθεσιν τοῦ τινα ἰδιαν περὶ τῆς παρεκάλει τὰς ἀγαπητάς του ἀνεψιάς νὰ μὴ τὸν ἐξετάσῃσι παρὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀδελφῆς των.

Τρεῖς ἡμέρας θραδύτερον, ἡ ἀγγλικὴ οἰκογένεια ἀνεχώρησε μεταβαίνουσα εἰς Βενετίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βιένναν. Ὁ νέος λόρδος ἐφαίνετο ἀπαρηγόρητος, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησεν ὥστε ἡ μήτηρ του νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς παρακλησεις τῆς περὶ τῆς νέας. Ἐνῷ δὲ ἡ οἰκογένεια διευθύνετο πρὸς τὴν Βρισκίαν, ὁ ἐφημέριος συγχρόνως διευθύνετο πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, τὴν Βέργαμον, καὶ τὴν ἐπαύριον, ἡ Ἀρπαλικὴ ἐπέστρεψε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πρεσβυτερίον.

Ἦτο ὠχροτάτη καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐπάσχευ, ἀλλ' ἦτον ἐπίσης γλυκεῖα καὶ γαληνία ὡς πᾶντοτε. Παρεκάλεσε τὰς ἀδελφάς τῆς νὰ μὴ τὴν ἐξετάσῃσι περὶ τοῦ ταξειδίου τῆς, καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἀφοῦ ἐπανήλθον εἰς τὰς παρειάς τῆς νέας τὰ ῥόδα τῆς ὑγείας, ὁ ἐφημέριος ἠδυνήθη νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ ἀγνὸν μυστικὸν αὐτῆς. Ἡ Ἀρπαλικὴ ἠγάπα τὸν λόρδον Κ. ἀλλὰ ἀπὸ τρυφερότητα πρὸς τὰς ἀδελφάς τῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῇ.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν εὑρεν ὁ καλὸς ἐφημέριος εἰς τὸ κλεῖθρον τοῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἀρπαλικὴ εἶχε δραπετεύσει. Ζητῶν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος νὰ μετὰ τὴν ἀναγνώσῃ, συνεκινήθη τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσίν τῆς καὶ ῥίψας με αὐτὴν, — Ἰδοὺ, λάβε καὶ ἀνάγνωσέ την μόνη σου, με εἶπεν. Ἐγὼ δὲν ἀντέχω, ἂν καὶ τὴν γνωρίζω ἐκ στήθους.

Ἀντέγραψα τῇ ἀδείᾳ τοῦ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἔχουσιν οὕτω.

«Θεῖέ μου, μὴ μ' ἐλέγχῃς διὰ τὴν ἀδυναμίαν εἰς ἣν ὑπέκυψα. Ἐπροσπάθησα ὅλαις δυνάμεσιν ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ τῆς καρδίας μου. Τὸ πάθος τοῦτο τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν κλίσις (μεταφράζω αὐτολεξί), πρέπει νὰ ᾖ πολὺ πλέον δυσκολώτερον νὰ τὸ νικήσῃ τις παρ' ὅτι ἐνόμισα. Βεβαίως ὁ Κύριος εὐδοκεῖ νὰ μὲ δοκιμάσῃ διὰ νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν συνάισθησιν τοῦ φόβου καὶ τῆς ταπεινώσεως.

«Ἄ! καλέ μου θεῖε, φύλαξε τὸ μυστικόν μου. Καμμία δύναμις εἰς τὸν κόσμον δὲν ἤθελε με παραινέσῃ νὰ ὁμολογήσω εἰς τὰς ἀδελφάς μου διατὶ ἡμῖν ἀσθενής. Ἀλλὰ σὺ, θεῖέ μου, σὺ εἶσαι ὁ πνευματικὸς πατήρ μου καὶ σπεύδω νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θλίψις με κατενίκησεν. Εἶχον τὴν ἀφροσύνην νὰ δεχθῶ πολλὰς ἐπιστολάς τοῦ νέου ἐκείνου, σοὶ τὰς στέλλω, θεῖέ μου, καὶ σὺ τας, καὶ νὰ μὴ τὰς ἰδῷ πλέον. Μ' ἐπροξένησαν ὅχι ὀλίγον κακόν! Συνετάραζον τὸν ζῆλον τῶν ἡμερῶν μου καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν νυκτῶν μου. Ἀφῆκα νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ δηλητήριον τῆς κολακείας, καὶ, πρὸς στιγμὴν, πᾶσα ἀξιοθνήητον! ἡ ὑπόληψις τοῦ ξένου τούτου μ' ἐγένετο πολυτιμότερα ἀπὸ τὰς εὐλογίας τῆς οἰκογενείας μου.

«Ἐνῷ αἱ τρυφεραὶ θωπεῖται καὶ αἱ γλυκεφαὶ λέξεις τῶν ἀδελφῶν μου μόλις με ἀπέσπων τῆς κρυφίας μελαγχολίας μου, οἱ παράφρονες λόγοι τοὺς ὁποίους μ' ἔγραψεν ὁ λόρδος με κατέθελλον, ἔφερον τὸ πῦρ εἰς τὸ πρῶτόν μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐπαλλεν ὡς θέλουσα

ἡ ἀποσπασθῇ τῶν σπλάγχων μου. ὦ! φίλτατέ μου θεέ! πόσον παντοδύναμος εἶναι ὁ ἔπαινος! πόσον δὲ ἀνίσχυρος καὶ δειλιὰ γίνεται ἡ καρδιά ἡμῶν, ἅμα ἡ νοῖζα-
μεν αὐτὴν εἰς τὴν τρυφερότητα! Ἡ σύγχισις τῆς ψυχῆς μου, συμβῶσα τόσον ἀπροσδοκῆτως ἐνθ' ἐνόμιζα ἐμαυτὴν σταθερωτάτην, εἶναι εἰς ἐμέ μυστήριον, καὶ δὲν θέλω ἐννοῇσαι ποτὲ πῶς ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα, ἰδυνήθη νὰ μ' ἐμπνεύσῃ πλεονα ἀγάπην παρ' ὅσῃν ἡσθάνομην πρὸς τὸν θεῖόν μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου. Ἀίσθημα κατὰ τοσοῦτον ἄδικον καὶ τυφλὸν δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι εἰμὴ ἐνεδρά τις τοῦ Σατανᾶ.

«Ὅταν ἀπεποιηθῇ αὐτὸν κατὰ πρῶτον, μὲ εἶπες, θεέ μου, νὰ σκεφθῶ ὠρίμως, μὲ παρεκίνησες ν' ἀκούσω τὴν κλίσιν μου, ὑπέμνησας τοὺς ἱεροὺς τούτους λόγους, ἡ γυνὴ παραιτήσασθαι τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ τὴν μητέρα: Γνωρίζω ὅτι αὐτοὺς εἶναι ὁ νόμος τῶν ἀρχαίων χρόνων. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ὑπάρχουσι τόσαι πρὸς ὑπανδρείαν κόραι πολλὰ πρόθυμοι, δὲν πιστεύω οἱ ἄνδρες δυσκόλως νὰ εὕρισκωσι συμβίαις, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐπειδὴ ἔχον τὸ πνεῦμα ἡσυχον καὶ δὲν ἡσθάνομην κλίσιν πρὸς τὸν λόρδον, μ' ἐφάνη ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποποιηθῶ, δι' ἀγάπην πρὸς τὰς ἀδελφάς μου, τύχην τοσοῦτον διάφορον τῆς ἰδικῆς των. Ἡ μητὴρ αὐτοῦ μὲ εἶπεν, ὅτι θέλει τὰς προικίσει, ὅτι θέλει τὰς λάβει μαζὶ μου, ἀλλὰ, σὺ θεέ μου, σὺ δὲν ἠδύνασο ν' ἀφήσῃς τὸ ἱερὸν ἐπάγγελμά σου καὶ δὲν ὑπέφερα συλλογιζομένη ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, ἀπὸ τὸν φίλτατον τοῦτον οἰκισκον, ὅπου ἐζῶμεν τοσοῦτον εὐτυχεῖς, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ φορῶ λαμπρὰ ἐνδύματα καὶ νὰ τρέχω ἐπὶ ὀχημάτων εἰς τόπον τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα, καὶ ἔπειτα, εἶπον καθ' ἐμαυτὴν, ἐπειδὴ δὲν μὲ ἐδελέαζον τὰ πλούτη εἰς τὸ νὰ νυμφευθῶ τὸν λόρδον, δὲν ἤθελαν δυνήθῃ βεβαίως αὐτὰ μεταδιδόμενα εἰς τὰς ἀδελφάς μου νὰ παρηγορήσωσι καὶ αὐτάς, ἂν δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς ἐν μέσῳ τῆς νέας οἰκογενείας μου. Ἐπειτα πάλιν, τίς οἶδε; ἤθελον ἴσως εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, καὶ βλέπousαι τοῦτο αἱ ἀδελφαί μου, ἤθελαν ἐπιθυμήσει καὶ αὐταὶ νὰ ὑπανδρευθῶσι, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ κατωρῶσωσι.

«Καὶ ἂν ὑπανδρεύοντο, ἴσως δὲν ἤθελον εὐτυχῆσαι, καὶ ἰδοὺ ἡ ζωὴ ὅλων ἡμῶν τώρα μὲν τοσοῦτον ἡσυχος, καταστρεφόμενη, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μας μεταβεβλημένη εἰς λύπας, εἰς δυσαρεσκείας ἀνιάτους καὶ ἀτελευτήτους.

«Αὐταὶ αἱ σκέψεις μὲ παρεκίνησαν ν' ἀποποιηθῶ τὴν ζήτησιν τοῦ λόρδου. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, τὰ παράπονά του τοσοῦτον μὲ κατένυξαν, ὥστε ἀπεκοίμησαν τὸν νῦν μου, τὸν ὁποῖον εἶχα ὑγιᾶ τὰς πρώτας ἡμέρας καὶ μολονότι δὲν τῷ ἔδωκα ποτὲ, διὰ τῶν λόγων μου ἢ τῶν κινήματων μου ἢ τῶν βλεμμάτων μου, τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα, σήμερον ἀφοῦ τῷ ἔγραψα μὲ πολλὴν σκληρότητα νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχον καὶ νὰ μὴν ἐλπίσῃ ποτε ὅτι θὰ μεταβάλλω ἀπόφασιν, ἐλείποθύμῃσαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, καὶ ἀφοῦ συνήλθον, ἤρχισα νὰ κλαίω ὥς νὰ μὲ εἰδοποιοῦν τὸν θάνατόν σου, ἢ τινὸς τῶν ἀδελφῶν μου. Θορυβηθεῖσα διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου ταύτην καὶ μηδὲν ἐννοοῦσα εἰς τὴν αἰφνιδιαίαν ἰσχὺν τῆς κλίσεως μου, εἶδα, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ λάβω ἀπόφασιν τινὰ ἀμετάτρεπτον, διότι δὲν ἦμην πλέον βεβαία περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐπρόσθεσα λοιπὸν εἰς τὴν πρὸς τὸν μιλόρδον ἐπιστολήν, εἰς ὀλίγας λέξεις, ὅτι ἐφευγά

καὶ δὲν ἐμελλον νὰ ἐπιστρέψω παρ' ἀφοῦ ἀνεχώρει ἐν-
τεῦθεν. Προσέθετα, ὅτι εἶχον πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν τιμὴν του, ὥστε νὰ φοβῆθῶ ὅτι ἤθελεν ἀφήσει πολλὸν χρόνον νὰ περιπλανᾶται μία πτωχὴ κόρη, ἀνευ ἀσύλου, μακρὰν τῆς οἰκίας τῆς καὶ τῶν συγγενῶν τῆς . . .

Ἀλλὰ, θεέ μου, μὴ νομίσῃς, ὅτι ἡ θυσία εἶναι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου, καὶ αἵφνης ἡ πολλὴ σου πρὸς ἐμέ στοργὴ σὲ παρακινήσῃ καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ μὲ πείσῃς νὰ μεταβάλλω ἀπόφασιν. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, ἐὰν μὲ ὑπολήπτεσαι, ἐὰν πιστεύῃς ὅτι ἡ ἐλπίς μου δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, μὴ εἴπῃς λέξιν ἐξ ὅλων τούτων εἰς τὸς ἀδελφάς μου: θὰ ἔλθωσι νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ μὲ μεταπειλώσι, θέλουσι καταστήσει τὴν προσπάθειάν μου δυσκολωτέραν. Ἀκουσον, καλέ μου θεέ, πνευματικέ μου πάτερ, ἡξέωρ τι πράττω. Ὑποφέρω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ ὑποφέρω τώρα, ὅτε διήνυσα ὅλην τὴν νύκτα προσευχομένη.

«Ἄκουσε θεέ μου καὶ μὴ μὲ ὀργίζεσαι. Παρὰ τὴν διαταγὴν σου, τοῦ νὰ μὴ προσφέρω τάξιμόν τι εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ τὴν Θεοτόκον χωρὶς νὰ σὲ συμβουλευθῶ, σήμερον, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ὠρκίσθην ἀνεπιστρέπτει νὰ μέινω παρθένος. Δὲν ἐνήργησα μετ' ἀπερισκεψίας, σὲ βεβαίω.

Ἐδεήθην τοῦ Ἁγ. Πνεύματος νὰ μὲ φωτίσῃ, καὶ περιέμενα. Τὸ ἄστρον τῆς πρωίας ἔλαμπεν καὶ ἡ νύξ ἦτον εἰσέτι βαθεῖα: εἶπον, ἄς συλλογισθῶ μεχρὶς τοῦ τῷ φῶς τῆς ἡμέρας ἐξαλείψῃ τὸ ἄστρον τοῦτο, καὶ ἔπessa γονυκλῆς ἐμπροσθεν τοῦ παραθύρου μου ἀπέναντι τῆς ἀνατολῆς, ἥτις εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡσθάνομην ὅτι ἡ χάρις κατήργητο ἐπ' ἐμέ . . . διότι καθόσον ἡ δρόσος τῆς πρωίας ἀνεκούφιζε τὰ κεκμηκότα μέλη μου, ἡσθάνομην ὥς αὐρὰν τινα τοῦ οὐρανοῦ ἐλαφρύνουσιν τὴν καρδίαν μου. Καὶ καθόσον τὸ ἄστρον ἐξηλείφeto, ἡ φλόξ τοῦ ἐνόχου ἔρωτός μου κατεσέλλετο. Καθόσον δὲ ἡ ἀνατολὴ ἐφωτίζετο, ἐνεψυχούντο ἡ πίστις μου καὶ ἡ ἐλπίς. Τέλος, ὅταν ἡ πρώτη ἔλλαμψις τοῦ ἡλίου ἔφθασε μέχρη τοῦ κήπου μας, ὥς ἂν ἐκυριεύθην ὑπὸ θείας τίνος ἐκστάσεως, ἡ καρδιά μου ἐξεβράχῃ εἰς κλαυθμούς εὐτυχίας, ἡγέρθην διὰ τινος ἀκουσίου ὁρμῆς καὶ τείνουσα τὰς χεῖράς μου πρὸς ἀνατολὰς ἐκραύγασα, τὸ ὁμνῶ.

«Τετέλεσται, θεέ μου, δὲν πρέπει πλέον νὰ μὲ ἀναφέρετε περὶ τοῦ γάμου: ἀπὸ τίνος ὥρας αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν τοσοῦτον φαιδρὰν καὶ εὐθυμον, ὥστε βλέπω ὅτι τὴν καλὴν μερίδα ἐξελεξάμην, καὶ ὅτι ἐτετέλεσα τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Μὴ νομίσετε, σεις θεέ μου, ἢ αἱ ἀδελφέ μου, ὅτι ἐπραξα θυσίαν τινα. «Καὶ σεις ἂν δὲν ὑπῆρχετε, ἐγὼ πάλιν ἤθελον ἀποφασίσει νὰ καθιερώσω εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλευθέραν αὐτὴν καρδίαν, ἥτις μέχρι τοῦδε αὐτὸν μόνον ἐλάτρευσε καὶ εἰς τὴν ἀγάπην ταύτην δὲν ἀπῆντησεν οὔτε θλίψιν οὔτε ἀπά-
τας, οὔτε φόβους.

Ἦδη ἀναχωρῶ διὰ τῆς Βέργαμον, θὰ ὑπάγω εἰς τῆς ἐξαδέλφης μας, ὅπου σὲ περιμένω, ἀκριβέ μου θεέ. »

Ὅταν ἡ Ἰουλία καὶ ἡ Λουκία, αἱ δύο ἄλλαι ἀδελφαὶ ἐγνώρισαν τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἡθέλησαν νὰ τρέξωσι νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀρπαλίκης. Ἀλλ' ὁ

ἐφημέριος, ὅστις ἐξελέξατο, διὰ τὴν κοινοποίησιν εἰς αὐτάς, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Ἀρπαλικὴ ἐκαλλιέργει τὰ ἄνθη τῆς, τὰς παρεκάλεσεν ἀπεναντίας νὰ μὴ ἀναφέρωσι τὸ παραμικρὸν εἰς αὐτὴν περὶ τούτου. Καὶ ὅταν ἠρώτησα τὸν ἐφημέριον διαπὶ ἐζήτησεν ἐπιμόνως τοσοῦτον τὴν σιωπὴν.

— Ἄκουσον, εἶπεν αὐτὸς μειδιών, πᾶσα ἔξοχος πρᾶξις ἔχει τὴν φυσικὴν τῆς ἐξήγησιν, χωρὶς αὐτὴ νὰ ἐμποδί-
ζη τὴν πρᾶξιν τοῦ νὰ ᾖ ἔξοχος. Ἡ Ἀρπαλικὴ ἔχει ἀλαζονείαν μεγίστην, ἀλλ' ἀξίαν σεβασμοῦ. Ἐπίσης ἔχει τοσαύτην πίστιν καὶ εὐθύτητα ὥστε θεωρεῖ τὴν θυσίαν τῆς ὡς πρᾶγμα μικροῦ λόγου ἄξιον, ἐνῷ οἱ δι-
σταγμοὶ τῆς, ἡ κλίσις τῆς πρὸς τὸν νέον, καὶ αἱ λύπαι τῆς τῇ φαίνονται ἀδυναμιαί διὰ τὰς ὁπίας ἐρυθριᾷ καὶ γνωρίζω ἐγὼ, ὅστις ἐσπούδασα καλῶς τὴν καρδίαν τῆς, ὅτι ἐπαينوῦσαι τὸ μέγεθος τῆς ψυχικῆς τῆς ἀνδρείας, αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἤθελον μᾶλλον τὴν ταπεινώσιν ἢ κολακεύσιν. . . . Ἐπειτα τίς οἶδεν, ἂν ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους συνδιαλέξεις ταύτας, δὲν ἐξήπτοντο αἱ δύο ἄλλαι πρὸς ματαίαν τινὰ περιέργειαν; Τίς οἶδεν ἂν ὁ ἔρω; τῆς Ἀρπαλικῆς δὲν ἤθελεν ἀναγεννηθῆ ἔκ τῆς τέφρας τοῦ; Ἐξ ἐναντίας δὲ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τούτου ὅλοι εὐρίσκονται καλῶς. Ἡθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὴν Ἰουλιαν καὶ τὴν Λουκιαν πόσιν εὐγνωμοσύνην καὶ θαυμασμὸν ἐχρεώσθουν εἰς τὴν ἀδελφὴν των διὰ τὴν ἐμπνεύσω εἰς αὐτάς τὴν ἐπαύξισιν τῆς ἀγάπης των, ἥτις ὀφείλεται εἰς αὐτὴν ὡς ἡ ἀνταμείβῃ τῆς μεγάλης πράξεώς τῆς. Ἄλλ' οἱ τοιούτου εἶδους τραγωδία πρέπει νὰ διαδραματίζωνται εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς συνειδήσεως καὶ θεατὴν νὰ ἔχωσι μόνον τὸν Θεόν. Μολαταῦτα, ἐπρόσθεσεν, αἱ ἀνεψιαὶ μου ἔμειναν ἡνωμέναι διὰ τῆς τρυφερωτέρας ἀγάπης. Τὸ πρεσβυτέριον διετήρησε τὴν καθαρειότητά του, ὁ κῆπος τὴν ὡραιότητά του. Ἡ Ἀρπαλικὴ εἶναι ὁρροσεροτέρα παρὰ ποτε, ὡς βλέπεις, καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς τραγωδοῦσι πάντοτε καὶ εἶναι φιλόγελοι ὡς καὶ πρίν. Ἀναγινώσκουσι καὶ τώρα τὰ εὐσεβῆ βιβλία των, προσεύχονται μετὰ ζήσεως, καὶ ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὰς ἀγνάς καρδίας των. Καὶ ἐξ ὅλων ἡμῶν ἡ Ἀρπαλικὴ εἶναι ἡ πλέον γαληνία καὶ ἡ μᾶλλον εὐχαριστημένη διὰ τὴν τύχην τῆς.

ἀγάπης, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς αὐτὸν οὗτος, ὀλίγον νὰ χαρίσται τὸν εὐφυῆ Παρισινόν, ἐπεστρέψαμεν μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν.

Μετὰ τινὰς στιγμάς εἰσῆλθοντες εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν γενικὴν κωδωνοκρουσίαν, ἥτις ἔχει τὸν ἐσπε-
ρενόν. Μετ' ὀλίγον, βαθυτάτῃ σιωπῇ διεδέχθη τὴν τύρβην τοῦ πλήθους καὶ τὸ πολυάριθμον τῶν ἀμαζῶν, αἵτινες πρὸ μιᾶς ἐτι στιγμῆς πληροῦσαι, κατεθορύ-
βουν τὸ Corso. Ἐκ τῶν πλησίων ἡμῶν διαδαινόντων κατοίκων, οἱ μὲν ἐσταυροκοποῦντο, ἄλλοι ἀπεκάλυπτον τὰς κεφαλὰς των, καὶ γενικῶς οἱ Ῥωμαῖοι ἅπαντες ἐφαι-
νοντο ὡς εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν μυστικῶδους τινος ἀλλοιώσεως. — Ἄλλ' αἱ κωδωνοκρουσαὶ αὗται ἀνα-
γέλουσι λοιπὸν ὀλεθρίον τι συμβάν, ἢ τὸν θάνατον ἐνδόξου τινος ὑποκειμένου; μ' εἶπεν ὁ Σ** ὅστις δυ-
σκόλως ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὅ, τι ἔβλεπεν. — Ὀχι, φί-
λε μου τῷ ἀπεκρίθη ἐγώ, οἱ κώδωνες οὗτοι σημαί-
νουνσι τῷ ὄντι πένθος, πλὴν τὸ πένθος τῆς φύσεως, ἀναγγέλλοντες τὸ τέλος τῆς ἡμέρας καὶ τὴν προ-
σέγγισιν τῆς νυκτός. Εἰς Παρισίους πρὸ πάντων, ἐνθα αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες οὐδ' ἀρχὴν ἔχουσιν οὐδὲ τέλος ἢ δημόσιος αὕτη ὥρα εἶναι πάντῃ ἀγνωστοί.

Πλὴν ἐδῶ συμβαίνει διάφορον τι καὶ ἐάν δὲν ὠφε-
λῆται τις ἐκ τοῦ καιροῦ του, τουλάχιστον τὸν καταμε-
τρεῖ κατὰ τὸ φαινόμενον μετὰ θρησκευτικῆς τινος εὐσε-
βείας· ὁ ἥλιος κανονίζει τὴν χρῆσιν του, ἡ δὲ ὥρα καθ' ἣν τὸ φῶς αὐτοῦ θὰ ἐκλείψῃ εἶναι καθιερωμένη εἰς
προσευχήν. . . . Ὁ φίλος μου εὗρεν ἀναμφιβόλως τὰς σκέψεις ταύτας ὀλίγον ἀλλοκότους καὶ σοβαράς διό καὶ μὲ παρήτησε λέγων. — Πόσον πηλκτικὸς τόπος! ἐάν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῶ αὐρίον τὰς τοιχογραφίας τοῦ Ῥαφαήλου, πιστεύω ὅτι ἤθελον ἀναχωρήσει τὴν ὥραν ταύτην εἰς Νεάπολιν.

Τὴν ἐπιούσαν παρητήθη τῆς ξεναγίας, ἀφίσας τὸν Σ** εἰς τὴν φροντίδα διακεκριμένου τινος ζωγράφου, ἀναδεχέντος τὸ βάρος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ Οὐα-
τικανόν.

Τὴν ἐσπέραν τὸν εὗρον πάλιν εἰς τὴν γαλλικὴν τῆς Ἀκαδημίας αἴθουσαν, καὶ ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἄφραν εἰς αὐτὸν τὰ ἀριστοურγήματα τοῦ αἰῶνος τοῦ Λέοντος Ι'. Τὰς ἀκολού-
θους ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὸν Φόρον, τὰς ἐκκλησίας καὶ τὸν εἶδα ὅτι δὲν ἐβιάζετο πλέον νὰ φύγῃ εἰς Νε-
άπολιν. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐπεχειρήσαμεν ἐκδρομὴν τινα εἰς τὸ Τίβολι, ἐνθα ἐφθάσαμεν στιγμὰς τινὰς πρὸ τοῦ ἐσπερινοῦ. Ἀφίσαντες τὴν ἀμαξίαν μας εἰς τὸν τάφον τοῦ Plantion, καὶ ἀναρρίχῶμενοι μετὰ δύο ἐ-
ξαιρέτων φίλων, τοὺς τὰ ἀρχαῖα Τίβουρα κατέχοντας καταφύτους ἐκείνους λόφους, εἰδομεν αἰφνης ἐνώπιον ἡ-
μῶν μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐξαισιον θέαμα. Γηραιὸς τις καὶ ἀργυρόχρους ἑλαῖον ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας·
πλησιότερον ἐτι ἡ ἀτελεύτητος, ἡ ἔρημος καὶ σιωπηλὴ τῆς Ῥώμης πεδιάς· πρὸς δὲ τὸν ὀρίζοντα, ὁ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσαῖος τροῦλος τοῦ ἁγ. Πέτρου, τοῦ ναοῦ τοῦ-
του τῆς αἰωνίας πόλεως. Ἡ τερψίθυμος εἰκὼν αὕτη διεποικίλλετο χρωματιζομένη ὑπὸ τῶν ὀριζοντίων ἀκ-
τίνων ἡλίου τοῦ μαῖου, αἵτινες, πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ μεμακρυσμένου θόλου, καθωρᾷζον αὐτὸν διὰ τῶν οὐ-
ρανίων χρωμάτων τοῦ ἀμεθύστου. Οὔτε θόρυβος, οὔτε κίνησις ἐτάραττε τὴν μεγαλειότητα τῆς μεγαλοπρε-

ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛΟΥ.

. . . Non tuñne connais pas encore
Ce sentiment d' ivresse et de mélancolie
Qu' inspire à son déclin un soleil d'Italie.
(CASIMIR DELAVIGNE.)

Ἀνακαλῶν τοὺς στίχους τούτου εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἔλεγον εἰς φίλον μου τινὰ, μεθ' οὗ ἐβάδι-
ζον παρὰ τὰς πλήρεις μαγείας τοῦ Τιβέριος ὄχθας, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ τελευταῖαι τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀ-
κτῖνες ὑπέξέφευγον ἀνὰ μέσον τῶν κυπαρίσων, τῶν ὁποίων ἡ μαύρη καὶ ὀξεία προτομὴ ἐσκιαγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄρους (monte Mario). Ὁ Σ**, φθάσας τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Ῥώμην, ἐφάνη ὡς μὴ ἐννοῶν τὴν αἰφνηθίαν ταύτην ἐκφώνησιν διό καὶ δὲν ἐδοκίμασα ἐπὶ πλέον νὰ τὸν καταστήσω συμμετόχον τῆς ἐκ-
στάσεώς μου, ἀρκούμενος μόνον νὰ τῷ εἶπω, ὑπομονή. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν ὅτι ὁ περίπατος οὗτος ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Πουσσίνου ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ ἀλλοκότου